

דף לב.

חו"מ סימן שעט סעיף ב'
עין בסעיף הקודם

עין משפט א.

חו"מ סימן שעט סעיף ג'
עין משפט גג.ה.ה.

ג. היה בעל החבית ראשון ובבעל הקורה אחרון ונשברת החבית בקורס חייב^ו, ואם עמד בעל החבית לנוח, בעל הקורה פטור. ואם זה הziejיר בעל הקורה שייעמוד חייב, ואם עמד לתקן משאו, בעל הקורה חייב^ו אף שלא הזירו בעל החבית כי היה טרוד, וכן זה בא בנו וזה בא בפשתנו^ו אותו דין יש להם.

חו"מ סימן תכא סעיף יב

עין משפט ו.ג.

יב. יג. המזיק לאשתו בזיג חיב בנזקיה^ו. האומר לחבירו קטע את ידי או סמא את עני ע"מ שאתה פטור הרי זה חייב בחמשה דברים^ו שהדבר ידוע שאין האדם רוצה בכך.

ויב"א אמר לו בפירוש ע"מ לפטור פטור, אלא אם לא אמר לו הגה:

ז. שם במשנה.

ח. ומהרש"ל בפ"ג דבר"ק סי' כ"ב פסק לפטורআ"כ ידע שעמד לבתחף, והש"ך כתוב שלא נהייר מא"ש בסעיף ב'.

ט. ממשנה דף ל"ב ע"א, ועיין בתוס' י"ט שעשה צריכותא דצරיך גם דין קורה וחבית, וגם דין נר ופשתן, דאייכא למימר כיון דפשתן בהריחו האש נשרפ וברוי הזיקה דנר ופשתן הוה אמינה דהזה ליה לבעל הנר להזהר יותר ולעלום נהיב אותו קמ"ל, א"נ אייפכא דבעל הפשתן הו"ל ליזהר ביותר ולא נהיב כלל לבעל הנר קמ"ל, והביאו בפעמוני זהב. ג. בעיא דאייפשתא בבב"ק ל"ב ע"א אבל על הבושת פטור דאיינו חייב עד שיתכוון להזיק, כ"כ בב"ג.

כ. ממשנה בבב"ק צ"ב ע"א, ורמב"ם בפ"ה מחובל הלכה י"א, ודוקא בראשי אברים ידועים ואין אדם רוצה בחסרון איברים אלו וסביר שחייב לא יקטענו ע"פ שאמר לו ע"מ לפטור, אבל אם אמר לו הנסי או פצעני ע"מ לפטור והוא פצעו שלא בחסרון אחר מראשי אברים הנ"ל פטור, כמו שאמר לו שבור כדי ע"מ להפטר, בריש סי' ש"פ. סמ"ע ס"ק כ"א.

בפירוש רק דברים שימושען כך ^{ל'} אנו דנים דבריו שלא פטוו.

אה"ע סימן פג סעיף ב

ב. ה. **מ' המזיק בתשミニש חייב נזקיה.**

חו"מ סימן שפט סעיף ב

עין משפט זו.

כ. כא. פרה שרכבה בר"ה והלכה פרה אחרת בדרך עלייה ובעיטה בה
אע"פ שהראשונה שינתה ורכבה **ב' אין להמלכת לבעוט בה וחיבת**
ח"ג, אבל אם הזיקה אותה דרך הילוכה פטורה.

חו"מ סימן שעח סעיף ח

עין משפט ט.

ח. היה אחד רץ ואחד הולך בר"ה והזק המהלך ברץ חייב הרץ, מפני
שערן שלא ברשות, **בד"א בחול אבל בערב שבת בין השימושות פטור**
מפני שם הוא רץ ברשות ט'.

הגה: וודוקא בסתם שאנו תולמים שערן לצורך שבת ע', אבל אם ידוע שאינו רץ
אלא לצורך שאר חפציו שלא שייכים לצורך שבת חייב כמו בחול.

ל'. כגון אמר לו קטע ידי או סמא עיני ואמר לו המזיק ע"מ לפטור והשיב לו הנזק חז,
אנו דנים זאת בתמייה שאמר ההן וחיב, טור בשם הרא"ש, כמיירה דר"י בסוגיא
וכפירוש רש"י.

מ'. מגם' בב"ק דף ל"ב ע"א ואיפשطا שם. ולדברי הר"ן שחולק על הרמב"ם בהזיק האיש
בעצמו את אשתו בחשミニש ג"כ יעכט חלקו, ומכאן יש קצת ראייה לרמב"ם דהרי לא
חייבו בגם' ודלא כהר"ן ונ"י ועיין בח"מ.

ג'. פי' וקיים לדכל המשנה ובא אחר ושינה בו פטור, כמו בס"י שצ"ה, מ"מ אין לאחרת
רשות לבעוט בה וחיבת חצי נזק, ממסקנת הגמ' שם ל"ב ע"א. ורמב"ם בפ"ב מנזקי ממון
הלכה כ'.

ס'. כדי שלא יכנס שבת והוא אינו פניו. כגון מהמקצתה שבידו וכו', כך לשון הרמב"ם
בפ"ז דוחובל הלכה ט', וכותב הסמ"ע בס"ק י"א דמהרמב"ם משמע אפי' רץ בעסקים
אחרים לגומרים קודם שבת הוי ברשות אבל ממ"ש הרמ"א אח"כ מוכח דס"ל דוקא שערן
בעסק צורכי שבת ממש הוי ברשות המשנה י' פ"ג דבב"ק, ועיין בתוס' יו"ט. ועיין
בפעמוני זהב שכח דאין למלוד מכאן שכל שערן לדבר מצוה הוי ברשות, אלא משונה
הוा.

ע'. כ"כ הר"ן בפ' המניה שם.

ח"מ סימן שעח סעיף ז עין משפט י.

ז. היו שניהם ברשות או שניהם שלא ברשות והוזקו^ט זה בזה בין בגופם בין בממון אם לא ידעו זה בזה פטורים, אבל אם ראו זה את זה אף על פי שלא כיוונו^ז חייבים, לפיכך שניים שהיו רצים ברשות הרבבים^ט או שהיו מhalbכים והוזקו זה בזה פטורים ואם הזיקו זה את זה חייבים.

דף לב:**אור"ח סימן רבכ סעיף ג עין משפט א.ב.**

ג. ילبس בגדי הנאים ויישמה בביאת שבת כיווץ לקראת המלך^ר, וכיוצא לקראת חתן וכלה.

הגה: ילبس מיד בגדי שבת אחר שרץ עצמו וזהו כבוד השבת, ועוד לא ירץ עצמו אלא סמור לערב^ש כדי שיתלבש מיד.

ט. אבל לא שהזיקו דבר זה חייבים. והוא מב"ק מ"ח ע"ב.

צ. דודם מועדר לעולם. סמ"ע ס"ק ט', ופי' רשי' שם דבנזיקין לא שננו בין נתכוון לאין מתכוון, והוא דתנן בפ"ג בב"ק ל"ב ע"א שניים שהיו מhalbכים בר"ה והזיקו זה את זה פטורים צ"ל "הוזקו", וכ"כ הרשב"א אבל "הוזיקו" חייבים. באර הגולה אותן פ'. ועיין בס"י תכ"א סעיף ח' בהגה'.

ק. דהילicit שניים בר"ה מיקרי ברשות, וריצתם שמה מיקרי שלא ברשות דהו"ל למיסק אדעתיה שהוא יפגע בו חבירו ולא יהיה בידו לעמוד מלهزיקו. ומש"כ הוזקו זה בזה פטורים היוו ולא רוא זה את זה. סמ"ע ס"ק י.

ר. ועיין בשער הכוונות דף ס"ד ע"ג סדר קבלת שבת, ושם יחויר פניו למערב ששם החמה שוקעת ובעת שקייתה ממש יש לסגור העינים, ושים ידו השמאלית על החזה ויד ימין ע"ג שמאל ויתכוון באימה וביראה כעומד לפני המלך לקבל תוספת קדושת שבת, ואז יתרחיל לומר מזמור לדוד הבו לה' בני אלים כלו בנעימה ואח"כ יאמר באי כלה ג"פ שבת מלכתא, אח"כ יאמר מזמור שיר ליום השבת ואח"כ ה' מלך גאות לבש ואז יפתח עיניו.

ו. נהגו שלא לומר קבלת שבת ביום הכיפורים שחל להיות בשבת מושם שאין נשמה יתרה מפני התענית, אבל אומרים מזמור שיר ליום השבת, בה"ח אותן ל"ה.

ש. ועוד שהנתן הרחיצה באה אחורי שעח, א"ר אותן ו.

חומר סימן תבא מעוף ט עין משפט ג.ל.

ט. י. המבקע עצים בר"ה **וניתז חתיכת עץ** והזיק ברשות היחיד, או שבקע ברשות היחיד והזיק ברשות היחיד אחר, או שנכנס להנוטו של הנגר **בין** ברשות בין שלא ברשות וניתז עליו חתיכת עץ, וחייב אותו בפניו חייב בד' דברים ופטור מבושת.

ה. ממשנה בב"ק ל"ב ע"ב, ולא זו אף זו קאמר לא מביעא דהבקעה הייתה במקום דשכיחי רבים דהיה לו להזהר יותר דחייב, אלא אפי' הבקעה הייתה ברשות היחיד וגם ההזק נעשה במקום דלא שכיחי רבים אלא ברשות היחיד אחר אפ"ה חייב, ולא רק בגין אלא אפי' בד' דברים מסוים דקרוב הוא לפשיעה חוץ מבושת דפטור כיוון שלא כוון להזהר. סמ"ע ס"ק י"ד.

א. ולשון הטור וריב"א אפי' לא ראהו נכנס חייב, אבל אומנם שדרך בני אדם להכנס לבתו או חנותו בשביל אומנותו יש לו להזהר יותר, ור"ל אף שזה שנכנס לא כדי לקנות ממנו מ"מ מזהר ועומד על כל הנכensisם. סמ"ע ס"ק ט"ז.